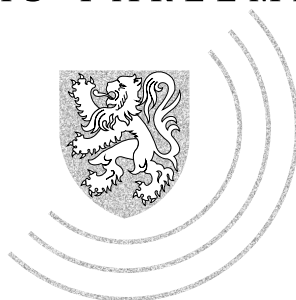

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

28 juni 2007

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van mevrouw Marijke Dillen, de heren Filip Dewinter, Luk Van Nieuwenhuysen,
Joris Van Hauthem en Karim Van Overmeire en mevrouw Marie-Rose Morel –**

**betreffende het sluiten van een samenwerkingsakkoord
betreffende een doeltreffende coördinatie van het drugsbeleid**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Vooreerst willen de indieners benadrukken dat dit voorstel van resolutie wordt ingediend in afwachting van een overheveling van alle bevoegdheden inzake drugbestrijding.

De drugproblematiek blijft toenemen. Recente cijfers illustreren duidelijk de ernst van de situatie. Het aantal jongeren met een drugsverslaving blijft helaas stijgen.

De aanpak van de drugproblematiek is nog altijd geen exclusieve Vlaamse bevoegdheid. De bevoegdheden zijn over diverse beleidsniveaus verspreid. Dat is een ernstig nadeel voor een volwaardig geïntegreerd drugbeleid. Vlaanderen is vandaag enkel bevoegd voor preventie.

De drugproblematiek is een heel complexe problematiek. Door de veelzijdigheid van het drugfenomeen hebben meerdere beleidsdomeinen ermee te maken, bijvoorbeeld het gezondheidsbeleid, het sociaal beleid, het strafrechtelijk beleid op alle echelons en met vertakkingen naar het verkeershandhavingsbeleid en het beleid inzake openbare orde, het buitenlandbeleid en het preventiebeleid.

Beleidsafstemming is hét sleutelwoord voor een coherent, efficiënt en effectief drugsbeleid. Door de complexiteit en het grote aantal betrokken personen en betrokken bevoegdheidsdomeinen is een coherent, interdepartementaal plan nodig. De inspanningen uit de verschillende departementen moeten elkaar versterken. Samenwerking tussen de verschillende beleidsniveaus is daarbij heel belangrijk. Coördinatie en overleg bij de aanpak van de drugproblematiek zijn dan ook absoluut noodzakelijk.

Al in het verslag van de werkgroep belast met het bestuderen van de drugproblematiek van 5 juni 1997 werd uitdrukkelijk gesteld dat het drugfenomeen zich meer dan ooit aandient als een multidimensionaal gegeven. Vertaald naar de situatie in dit land impliceert dit dat meerdere beleidsinstanties op de onderscheiden beleidsniveaus met het fenomeen worden geconfronteerd. Door de permanente interferentie tussen een complexe, evoluerende vraagzijde en een zich steeds meer diversifiërende aanbodzijde, staat men voor de noodwendigheid om beleidsdomeinen op elkaar af te stemmen.

Een geïntegreerd beleid moet voldoen aan een aantal belangrijke kenmerken, zoals een structureel overleg tussen de verschillende bevoegdheidsniveaus, een degelijke wetenschappelijke ondersteuning en

een maximale integratie in andere beleidsdomeinen (onderwijs, jeugdzorg, verkeer, gezondheidszorg, justitie enzovoort). Ook moeten er meer kredieten voor preventie en hulpverlening op alle beleidsniveaus worden vrijgemaakt.

Complementariteit, zowel op beleidsvlak, op organisatorisch vlak als op uitvoerend vlak, is noodzakelijk. In het verleden werd er zowel in het Vlaams Parlement als in de Kamer van Volksvertegenwoordigers herhaaldelijk op een doorgedreven coördinatie en een gestructureerd overleg aangedrongen. Herhaaldelijk werd ook aangedrongen om een overkoepelend geïntegreerd drugsbeleid uit te werken.

In de federale drugnota van januari 2001 werd een oproep gedaan aan het Vlaamse beleid en werd gewezen op de terechte noodzaak van een integraal beleid. Er werd een beleidsondersteunende cel drugsbeleid opgericht met vertegenwoordigers van de verschillende beleidsniveaus en er werd een samenwerkingsakkoord gesloten.

Op het terrein is er evenwel weinig of geen verbetering waarneembaar, integendeel. De dagelijkse realiteit bevestigt enkel een toename van het druggebruik.

In de praktijk wordt er wel aan beleidsvorming gedaan, maar te weinig of niet gecoördineerd en sterk afhankelijk van het persoonlijke engagement van beleidsverantwoordelijken op de onderscheiden beleidsniveaus. Een gedegen inventarisering van de beleidsinitiatieven die de afgelopen jaren door de bevoegde organen op de diverse beleidsniveaus werden genomen, is maar in heel beperkte mate voorhanden. De verschillende beleidsopties en maatregelen worden door het werkveld ook als heel chaotisch ervaren. Dat leidt ertoe dat men geen duidelijk beleid percipieert en er dus van enige beleidssturing van bovenaf geen sprake is.

Daarenboven zijn er nog altijd geen volwaardige drugsbeleidsplannen voorhanden.

Vandaag is de samenwerking heel gebrekkig.

Op het vlak van hulpverlening is er een brede waaier van voorzieningen op de diverse echelons. Dat is ook zo op het vlak van preventie. Dat is onder andere te wijten aan de versnippering tussen preventiewerkers van de Vlaamse Gemeenschap en federaal gesubsidiëerde preventiewerkers.

In het veld zijn preventiewerkers op vele niveaus werkzaam: bijvoorbeeld op het federale niveau, op het niveau van de gemeenschappen, op het provin-

ciale niveau, op het niveau van de gemeenten, bij de politiediensten, bij instellingen op diverse echelons van de hulpverlening en in het welzijnswerk. Ook huisartsen en apothekers en bepaalde privéorganisaties doen aan preventie en ontwikkelen programma's die specifiek zijn gericht op onderwijs enzovoort.

Een structurele samenwerking op dat vlak moet worden bevorderd. Daarbij moet ook de eerstelijns ondersteuning vanuit de bestaande CGG-netwerkstructuur, de CLB's, de comités voor bijzondere jeugdzorg, de huisartsen, het maatschappelijk werk en de Logo's geoptimaliseerd worden. De federale (vooral regelgevende) initiatieven op het vlak van preventie moeten naar de gemeenschappen worden overgeheveld en op het Vlaamse niveau worden uitgewerkt en geïmplementeerd. Daaraan gekoppeld moeten ook de federale middelen die voor die initiatieven bestemd zijn, naar de gemeenschappen worden overgeheveld. Alleen op die wijze kan een gecoördineerd en doeltreffend preventiebeleid worden gevoerd. Dat preventiebeleid moet tegelijkertijd op een procesmatige wijze worden geëvalueerd.

Er is een doeltreffende, efficiënte aanpak van de drugproblematiek nodig, in overleg en in samenwerking met alle betrokken partijen.

Tot slot moet ook worden beklemtoond dat het drugfenomeen steeds nadrukkelijker een internationale dimensie krijgt. De beleidsniveaus die met het drugfenomeen te maken hebben, moeten dan ook met internationale overleg- en besluitvormingsstructuren rekening houden. Op wetgevend vlak zijn vooral de Verenigde Naties, de Raad van Europa en de Europese Unie relevant.

Marijke DILLEN
Filip DEWINTER
Luk VAN NIEUWENHUYSEN
Joris VAN HAUTHEM
Karim VAN OVERMEIRE
Marie-Rose MOREL

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

– overwegende dat:

- 1° het onaanvaardbaar is dat de toenemende drugproblematiek in dit land niet op een systematische en gecoördineerde manier wordt aangepakt;
- 2° er vandaag nog altijd geen periodiek structureel overleg tussen de verschillende beleidsniveaus wordt georganiseerd om de drugproblematiek met verenigde krachten op een doeltreffende wijze aan te pakken;

– vraagt de Vlaamse Regering:

- 1° onmiddellijk op een efficiënte wijze een eigen, geïntegreerd en samenhangend Vlaams beleid uit te werken in een actieplan Drugpreventie;
- 2° de nodige middelen uit te trekken, aangezien een goed beleid in financiële steun moet worden vertaald;
- 3° met alle overheden overleg te plegen om het preventiebeleid inzake druggebruik, de drughulpverlening en de bestrijding van de productie, de handel en het druggebruik op elkaar af te stemmen en te coördineren en een samenwerkingsakkoord te sluiten om dat beleid op een doeltreffende, structurele en geïntegreerde wijze te kunnen voeren.

Marijke DILLEN
Filip DEWINTER
Luk VAN NIEUWENHUYSEN
Joris VAN HAUTHEM
Karim VAN OVERMEIRE
Marie-Rose MOREL
